

Aksel Larsen: Jeg skal ikke bestride, at det muligvis er forstaaeligt, at det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen hoverer over Regeringen og Regeringspartierne Stilling til Problemerne nu. Men jeg finder dog, at der i alt Fald er det at sige til Fordel for Regeringen og Regeringspartierne, at fra den Side har man i det mindste, saa langt Evnerne, eller jeg maa vel hellere sige Modet, over for Arbejder-Offentligheden rækker, forsøgt at give en Motivering af, hvorfor man er Modstander af Vinterhjælpen, men en saadan har jeg forgæves lyttet efter fra det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsens og den øvrige borgerlige Oppositions Side. Man er fra den Side i Klemme, for Venstres og Det konservative Folkepartis Presse, i København som i Provinsen, er begyndt at svømme over med Opraab om at give Bidrag til Indsamlingen for at lindre den forfærdelige Nød, der er her i Landet op mod Jul. Og naar Pressen ter sig saaledes, kan disse Partier ikke godt staa op her i Tinget og sige: Der er ingen Nød i December Maaned, det er Løgn, hvad vore Blade fortæller, og derfor er vi Modstandere af Vinterhjælp. Saa foretrækker de at tie stille og blot stemme Forslaget ned, hvis det da nogen Sinde kommer til Afstemning. Ja, jeg ved ikke, om man vil strække sit Mod saa vidt, eller man vil holde sig borte fra Tinget og lade Regeringen være alene om at stemme Forslaget ned. Jeg synes ikke, man fra den Side har noget særligt at prale af under denne Debat (*Boeck-Hansen:* Fy, er der nogen, der har pralet?). Ja, det er der.

Saa er der Socialministeren. Jeg anerkender beredvilligt, at Socialministeren nu overhovedet ikke nævner Ordet „tilfældig“ og dermed lader hele sin Argumentation: den tilfældige Hjælp, han er Modstander af, ligge. Det var da i alt Fald altid et Fremskridt. Saa siger Socialministeren, at jeg maa ikke lægge noget i det, han ikke siger, og drage forkerte Slutninger deraf. Ja, den Slags kunde jo bedst forebygges, hvis Ministeren saa vilde sige noget og lade være at erklære: Om det Spørgsmaal vil jeg slet ikke udtale mig; jeg kunde godt, men jeg vil ikke. Enhver Misforstaaelse var udelukket, hvis Ministeren udtalte sig om Problemerne. Det gælder f. Eks. Spørgsmaalet om, hvorvidt Regeringen staar bag Arbejdsdirektøren eller ej. Der er blot det ved det, at Ministeren udtaler sig halvt, og saa er han saa snedig, at han svarer paa noget, jeg ikke har spurgt om og ikke har strejft.

Jeg talte om, hvorvidt Regeringen stod bag den Udtalelse af Arbejdsdirektøren, som jeg citerede, idet jeg udtalte som min

Formening, at den maatte Regeringen vel staa bag ved. Det fik jeg ikke noget Svar paa, Ministeren foretrak at udtale sig om noget andet, der ikke i den Grad havde interesseret mig. Naa, det skal jeg selvfølgelig i øvrigt lade ligge, jeg vilde blot konstatere det og sige, at Ministeren kan ikke rette Bebrejdelser mod mig, hvis jeg trods alt drager visse Slutninger af Ministerens Tavshed.

Derpaa kommer vi til Ministerens Argumentation fra, om jeg saa maa sige, sidste Trækning. Ministeren siger, at min Opgørelse over Forskellen mellem de to Lovforslag ikke er fuldstændig, for der findes visse enkelte Fordele i det nye Lovforslag, som ikke fandtes i det gamle. Det bestrider jeg ikke, men til Gengæld findes der paa langt flere vigtige Omraader Ting, man har glemt i det nye Lovforslag, og dem maa jeg vel have Lov til at fremføre, idet jeg henstiller, at man dog sørger for at faa dem indarbejdet, mens Tid er.

Paa eet Punkt maa jeg sige, at Ministerens Argumentation forekommer mig mere end mærkværdig. Der blev sagt, at den Lov, som var foreslaaet i November i Fjor, skulde strække sig over et længere Tidsrum end den Lov, der er foreslaaet nu, for den skulde strække sig fra November, medens den her foreslaaede skal løbe fra December. Maa jeg heroverfor have Lov at bemærke, at Lovforslaget i Aar er fremsat den 20. November, og at Lovforslaget i Fjor var fremsat den 28. November. Der er altsaa Chance for, at Loven i Aar kan træde i Kraft tidligere, end Loven i Fjor selv i gunstigste Tilfælde kunde have gjort. Dette er i hvert Fald ikke noget Argument for, at der kun skal gives 70 Dage mod eventuelle 120 Dage i Fjor. Saa siger Ministeren, at i øvrigt er der jo det, at fra 1. April skal en ny Arbejdsløshedslovslov træde i Kraft. Det er muligt, men jeg ved ikke, hvad den kommer til at indeholde, og derfor kan man ikke forlange, at jeg paa det nuværende Tidspunkt skal tage Hensyn dertil eller sige: I Anledning af den forventede Efterbevilling og af den Veksel, Ministeren lover mig; slaar jeg mig til Taals med de 70 Dage. Det agter jeg ikke at gøre.

Jeg takker for Ministerens Tilsagn om, at man, efterhaanden som Konsolideringen skrider frem, vil gaa den rigtige Vej og nedsætte de stadig væk alt for høje Kontingenter. Jeg ved ikke, om jeg skulde forstaa Ministeren saaledes, at han mente, der var Kasser, der havde haft højere Kontingenter og havde nedsat dem, men i hvert Fald for den største Kasses Vedkommende ved vi jo,